

Tina Kirs

BEŠTIÁR

MARENČIN PT

Tina Kirs

BEŠTIÁR

MARENČIN PT

*Venované všetkým tým, ktorí dennodenne bojujú
so skutočnými Beštiami a inými Hnusobami.*

© Tina Kirs, 2024

© Marenčin PT, spol. s r. o., 2024

Jelenia 6, 811 05 Bratislava, Slovakia

www.marencin.sk marencin@marencin.sk

Cover & layout © Marenčin Media, s. r. o.

1044. publikácia, 1. vydanie

ISBN 978-80-569-1264-5 (viaz.)

ISBN 978-80-569-1265-2 (ePDF)

ISBN 978-80-569-1266-9 (ePub)

Chaak

Dav potetovaných tiel pochoduje po úbočí. Sprevádza ho rytmické bubnovanie. V popredí tancuje polonahý svalovec. Poskakuje a udiera sa do prs. Nad hlavou máva groteskne vyzerajúcou bábkou. Vypúlené bielka, žabací úškľabok a zhrbené torzo nabodnuté na drevenom kole. Spomedzi všetkých bôžikov vyzerá najodpudivejšie. Jeho moc je však obrovská. Poslúcha ho dážď, voda i blesky.

„Chaak, Chaak, Chaakkk! Chaak, Chaak, Chaakkk!“ drmolí starec za ním. Zástup padá na kolená a opäť vstáva ako jeden muž. Od kamennej kaskádovitej pyramídy prešiel riadny kus cesty. Už je takmer v cieli. Onedlho naň budú dýchať lačné ústa jaskyne.

Svalovec zastane. Úctivo sa ukloní, zapichne bôžika do suchej zeme a otočí sa čelom k ostatným. Divoko zakvíli. Starec prestane s odrieka-

ním modlitby a pristúpi k nemu. Nos aj ušné laloky mu zdobia zvieracie kosti a pazúry. Na okamih sa mu zahľadí do čiernych očí a prikývne. Potom mu podá sekeru. Svalovec neváha. Skočí do davu a vytrhne z neho dieťa. Prehodí si ho cez plece. Chlapec ani nestihne zaplakať. Starec mu do úst napchá kus modrej látky a mlčky sleduje, ako obaja miznú v útrobach svätyne.

Obloha zablikoce. Ticho razom prehluší hrozivé hromobitie. Len niekoľko sekúnd po zasvišťaní sekery sa do popraskanej pôdy začnú pomaličky vpíjať prvé kvapky dažďa.

„Chaak, Chaak, Chaakkk!“ buráca vyhladovaný dav.

* * *

Hĺbka, na ktorú sú prikrátke aj slnečné lúče. Tma, ktorú okúsilo menej odvážlivcov než vstúpilo na Mesiac. Chlad a ticho, ktoré by bez problémov zľuplo na jeden hlt celú Eiffelovu vežu.

Cez úzku štrbinu si razí cestu mladík v neo-préne. Prediera sa bludiskom skalnatých stien.

Spoločnosť mu robí len pás svetla z čelovky. Pomaly prepletá plutvami a skúma okolie. Meter po metri. Centimeter po centimetri.

Poťuká si po ľavom zápästí. Displej na hodinkách okamžite ožije. 04:59... 04:58... 04:57... Čoskoro by sa mal začať vynárať. Inak bude musieť stráviť ďalšiu extra hodinu pod vodou, ak si netrúfne otestovať odolnosť svojich ciev.

Chvíľu ešte pláva sem a tam. Napokon sa zvrtné a začne stúpať k prvej dekompresnej zastávke. Spraví niekoľko väčších záberov a zrazí sa. V ceste nahor mu prekáža skala. Nie je však hladká ako ostatné. Vrúbky a ryhy sa na jej povrchu prepletajú. Ich trajektórie zjavne nie sú náhodné. Spájajú sa do vopred premyslených obrazcov. Dielo človeka, nie prírody.

Prepadne ho pocit vzrušenia. Roztrasie sa. Párkrát zažmurká. Viečka však otvára opatrne, akoby sa bál, že by symboly mohli začuť šuchot jeho mihalníc a jednoducho sa vypariť.

Nie. Stále sú tam.

Vystrie k nim končeky prstov a zľahka prechádza po kontúrach bájných výtvorov. Nič iné ho nezaujíma. Len jeho objav. Starobylé symboly.

Okrídlenec, jašter, oko a tamto, len o kúsok ďalej, slnko.

Tep sa mu zrýchľuje. Dýcha zhlboka. Zabudne na čas. 00:15... 00:14... 00:13...

V ušiach mu duní rytmické bubnovanie. Ignoruje ho. Nevšíma si ani zvírený oblak bahna, ktorý ho už hodnú chvíľu pozoruje. Plazí sa k nemu. Vlní sa ako vretenica a jedovatým jazykom mu obližuje chrbát.

CHŇAP!

Čelovka niekoľkokrát slabo zabliká a zmizne v tme.

* * *

„Shawn, prosím ťa, nerob to!“

„Prestaň už, preberali sme to už asi tisíckrát! Neo bol môj najlepší kamarát. Jednoducho musím,“ precedí otrávene.

„Musíš? A čo my?“ vyštekne a pohladí sa po vypuklom bruchu.

„Sľúbil som jej to,“ vzdychne a objíma ju.

Vytrhne sa mu z náručia a vykrikuje: „Je predsa mŕtvy! Nepomôže mu, keď tam polezieš za ním!“

„Jemu nie, ale jej áno. Pochová ho a konečne sa jej ul'aví.“

„Preboha, Shawn, veď to bolo pred tromi rokmi! Stratit' syna je strašné, ale nech sa s tým už konečne zmieri, doriti! A ty by si sa mal tiež!“

„Ach, Amy,“ skryje si tvár do dlaní, „všetko je pripravené, trénovali sme na to niekoľko týždňov. Vieš, čo to pre mňa znamená... čo pre mňa Neo znamenal...“

Amy zatína zuby a prebodáva ho pohľadom.

Shawn zmení taktiku. Usmeje sa a sladko povie: „Zlatko, nič sa mi nestane. Ak sa aj niečo pokazí, bude tam Danny a kopec ďalších chalanov. Nebudem v tom predsa sám ako on...“

Ticho.

„Podarí sa to, neboj!“

Ďalšie ticho.

„Neveríš mi?“

Stále nič.

„Doriti! Vieš, že ťa neznášam?!“ zamrmle napokon a strojene sa zamračí.

Shawn tento výraz veľmi dobre pozná. „Dobre, lebo aj ja teba!“ žmurkne na ňu, priskočí k nej a vášnivo ju pobožká.

Na kamennom pobreží postáva hlúčik zvedavcov. Reportérka zápasí s rozfúkanou frízúrou a v duchu si opakuje text, ktorý zakrátko vypustí do éteru. Opodiaľ sa rozcvičuje päť potápačov.

„Jenny, ideš!“ zakričí vzrušený produkčný.

Reportérka sa doširoka usmeje a spustí: „Nachádzame sa na mieste, kde more takmer pred tromi rokmi vyplavilo potápačské okuliare iba dvadsaťjedenročného Nea Ryena. Ten sa 15. septembra 2002 pred obedom vybral na prieskum neďalekej priekopy a odvtedy je nezvestný. Predpokladá sa, že jeho telo zostalo zakliesnené dole medzi skalami. Keďže na úplné dno vedie iba úzka štrbina, ponorka dokázala prehľadať len širšie okolie. Dnu sa nedostala. O vytiahnutie tela sa dnes pokúsi skúsený tím pod vedením Shawna Vida, ktorý sa ako jeden z mála dokáže ponoriť do hĺbky 330 metrov...“

Jenny rapoce ešte ďalších desať minút. Popritom vyspovedá uplakanú pani Ryenovú aj odhodlaného Shawna, ktorí okrem iného zaspomínajú

na Neovo detstvo. Jej piskľavý hlas utíchne až vo chvíli, keď potápači zmiznú pod hladinou.

* * *

Klesajú stále nižšie. Už len vo dvojici. Ostatní vyčkávajú desiatky metrov nad nimi, rozmiestnení presne podľa plánu. Na každej dekompresnej zastávke jeden. Telá majú pospájané lanom, aby poľahky našli cestu jeden k druhému. Keďže televízny štáb im za autentické zábery prisľúbil mastnú sumičku, namiesto čeloviek im hlavy zdobia kamery. Baterky majú netradične pripnuté na pravých rukách.

Shawn má k neoprénu pripevnený ešte aj špeciálny vak, keďže pôjde najhlbšie. V duchu si dookola opakuje kroky, ktoré má podniknúť: *Prehľadám dno. Nájdem Nea. Vložím ho do vaku. Mám na to maximálne šesť minút. Vyplávam za Dannym. Ten ho prevezme. Ostanem na jeho pozícii. Telo si zvykne na nižší tlak. Skontrolujem kyslíkový regulátor, telesnú teplotu. Stúpam ďalej. Perfektne premyslené! Takže, ešte raz. Prehľadám dno. Nájdem Nea. Vložím ho do vaku...*

Z myšlienok ho vytrhne až Dannyho nešetrné šklbnutie.

Veď, dobre. Dobre, chápem! Odtiaľto už idem sám.

Danny zodvihne roztvorenú dlaň a trikrát ju zovrie v päť a povolí.

Shawn prikývne. *Jasné, keby sa niečo posralo, zablikám.* Zodvihne oba palce a keď Danny jeho pozdrav na rozlúčku opätuje, otočí sa a klesá hlbšie do tmy.

Na dno priekopy sa dostane rýchlejšie ako predpokladal. S pátraním začína okamžite.

Mám na to maximálne šesť minút.

Prediera sa cez skalnaté bludisko. Žmúri do tmy a ostrážito prehľadáva všetko, kam prenikne svetlo baterky. Skontroluje si čas.

Už len päť minút.

Trochu ho to zneistí, no nevzdáva sa. Zrýchli a pokračuje vpred.

No tak, Neo, hra na skrývačku ti nikdy nešla. Vždy som ťa aj tak našiel.

Štyri minúty.

Už mám toho dost! Prestaň s tými somarinami a ukáž sa konečne!

Tri minúty.

Neo! Už ma vážne serieš! Mám ťa tu nechať? Naozaj? To chceš? Ty si teda pekný kamarát! Amy ma bude mať za debila. „Ja som ti to hovorila, Shawn, liezol si tam za ním úplne zbytočne. Už to konečne pochop! Je predsa mŕtvy, mŕtvy, mŕtvy!“

Dobre, tak sa maj, ty vyjeba... Aha, tak tam sa schovávaš!

Zrak mu padne na žlté kyslíkové bomby, ktoré má stále pripevnené na chrbte. Jedna z nich je zdeformovaná a zakliesnená medzi ostrými skalnatými výbežkami.

Ach, Neo, tak mali pravdu. Dusíková narkóza.

Dopláva za ním. To je zvláštne, vyzerá tak zachovalo! Bol si takmer istý, že po toľkom čase z neho budú už len ohlodané kosti. Neo však vyzerá skôr ako zachovalá egyptská múmia než vysušený kostlivec z prírodovedného kabinetu.

Dve minúty.

Musím si pohnúť!

Z puzdra na opasku vytiahne nôž a zareže sa do Neovej výstroje. Popruhy povolia takmer okamžite. Múmia sa vyslobodí a začne sa vznášať.

PUK!

Shawna zamrazí.

Nie, Neo!

Hlava sa mu oddelí od tela a klesá do tmy.

PUK! PUK!

Shawnovi praskne ventil na kyslíkovom regulátore. Spanikári. Dýcha ako o preteky. Začiatočnícka chyba. O chvíľu už cíti nevoľnosť, závrat, stráca nad sebou kontrolu. Nevie udržať balans. Do vnútorného ucha mu totiž putuje malá plynová bublina. Všetko sa točí, akoby sa lusknutím prstov teleportoval do bubna žmýkajúcej práčky. Rýchlosť odstredovania 1 200 otáčok za minútu. Popritom sa zapletá do lana. Do toho lana, ktoré mu má pomôcť pri ceste späť. No teraz ho dusí. Prsia mu zvierajú obrovská sila. Koktail nebezpečných výparov mu prúdi priamo do pľúc.

PUK! PUK! PUK!

Svet na okamih zastane. Predtým, než ho tma úplne pohltí, je pokojný. Už sa netrepe. Nebráni sa. Je unavený. Veľmi unavený. Mal by dať Dannymu znamenie. Stačí len trikrát zablikať a ihneď by mu prišiel na pomoc. No nedokáže to. Iba tupo hľadá na lúč baterky. Ten osvetľuje

Neovu hlavu, ktorá sa vyníma na kôpke kameňov ako čerešnička na torte. Ktovie, či si Shawn uvedomuje, že to nie sú kamene, ale lebky. Sú však oveľa menšie a niektorým spomedzi štrbavých zubov vykúkajú... zdrapy modrej látky.

Uši mu zaleje rytmické bubnovanie. Ktosi v diaľke kvíli. Hlasno a zúrivo. Sprava sa k nemu plazí zvírený oblak bahna. Vypúlené bielka, žabací úšklabok a zhrbené torzo. Už bolo na čase. Ved' ho pozoruje už hodnú chvíľu.

„Chaak, Chaak, Chaakkk!“

Hviezdna obloha

Kohút od susedov ešte spí. Za oknom na treťom poschodí sa rozlieha dvojhlasné pochrapkávanie. Potom sa to začne. Najskôr sa jej rozvibrujú iba svaly na tvári. Zášklby putujú nižšie. Do prstov na rukách, do nôh. O minútu jej už zvíja celé telo ako počas exorcizmu.

„Už zase?“ vzdychne a masíruje si hrudník.

„Zase,“ ozve sa z druhej strany matraca. Načiahne sa k nej a zabalí ju do prikrývky.

„Prepáč,“ pošepne a obráti sa na druhý bok. O chvíľu opäť odľukuje. Adam však nie. Noci ako táto ho vždy dokážu vykoľajiť viac než jej kalendár s vyznačenými plodnými dňami.

* * *

„Idem do obchodu. Chceš niečo?“ ozve sa z chodby.

„Čože?“ odloží náradie.

„Či chceš niečo z obchodu,“ zopakuje Jenny a nakukne do miestnosti.

„Pivo, vďaka,“ žmurkne na ňu. Buchnutie vchodových dvier prehluší trieskanie. Adam zabára páčidlo do drevenej podlahy. Ďalšia parketa ide von až príliš ľahko. Zloží si ochranné okuliare a zadíva sa na nečakaný objav. Zaprášený zápisník. Sadne si na zem a otvorí ho.

*Tenso denník patrí
H. Jenkinsovej*

1. január 1997

Včera u nás spala pesa Luxie.

*Konečne prišla! Je strašne
super! Mám ju saaaaak*

 rada. Vždy sa so mnou hrá.

*Najradšej mám pexeso, lebo
vždy vyhrám! Ale aj kreslenie
je fajn. Tesa Luxie nádherne
maluje. Rax budem ako ona.*

Vysoká, blond a krásna. Dnes som s ňou bola aj v kosrole. Hovorí, že sa so pasrí. Ako na Nový rok, tak po celý rok. S mamkou a sarkom už do kosrola moc nechodíme. Ani mne sa najprv nechcelo. V selke dávali Levieho kráľa. Chvilu som plakala, že ho neuvidím, ale sasa Luxie mi slúbila, že razra pôjdeme do videopožičovne, požičiame si karesu a spravíme si plnú misu maslových pukancov. Teším sa na razra. Leví kráľ a pukance! Jupííí! Asi neraspím!

3. január 1997

Trikrás! Videla som ho trikrás! Leví kráľ je strašne super! Can you feel the love sonighs! Tanighs! Raz som

ho videla celého. A potom ešte
dvakrát, ale až odsiaľ, ako
Timon a Pumba spievali. Lebo
prvýkrát som veľmi plakala.

- Nie preto, že som rase musela
ísť do kossola, ale preto, že
Simba sa skoro zomrel. Nechápem,
prečo bol Scar taký sstrašne
zlý. Teta Luxie by sa so mamkou
nikdy nespravila. Mám ju
saaaaak rada! Dovolila mi
jesť všetky cukance. Povedala,
že sa bude naše malé rajomstvo.
Mamka a sarko aj tak
neboli doma. Dali sme si aj
vanilkovú zmrzlinu.

5. január 1997

- Dnes som bola konečne v škole.
Teta Luxie hovorí, že lesné
prázdničky sú dlhšie než
zimné. Prečo? Ja chcem chodiť
do školy aj cez prázdniny. Aj

ceť víkendy. Velmi mi už
chýbala Anna, Sophie, dokonca
aj Johnny. Anna dostala
pod sramček novú Barbie
v princernovských šarách.
Slúbila, že mi ju niekedy
pošičia aj domov. Sophie
dostala nejaké laboratórium
na pokusy, ale sa ma moc
neraujima. Johnny si priniesol
fushalovú loptu, ale pani
učiteľka mu ju hned' robrala,
lebo ňou sriaľal osrasné decká
na chodbe. Velmi sa na som
smial. Dokonca ju kopol aj do
mňa! Ale nie silno a iba do
ruky. Ani som neplakala. My
sme senso rok nemali doma
ani len sramček. Mamka
s sarkom hovoria, že je sa
hlúposť. Že ťiadny Tansa ani
geřisko nie je. Ale sasa Luxie
mi vždy niečo dá a nielen na

Vianoce. Včera mi priniesla
plyšového leva. Má hrivu
úplne ako Simba! Nevieam,
prečo sú mamka s saskom saki.
A rase nie sú doma. Nudím
sa. Nemám rada, keď je sma.
Niekdedy príde sasa Suzie, ale
dnes nemôže prísť.

Adamovu pozornosť upúta zvuk blížiacich sa
krokov.

„Jedno pívko pre môjho majstra,“ cupká k ne-
mu a podáva mu orosenú plechovku.

„Vďaka, zlato.“

„Čo to tam máš?“

„Denník, našiel som ho pod podlahou. Musela
ho tu zabudnúť, keď sa sťahovali.“

„Denník? Koho?“

„Nepamätáš sa, ako sa volala tá Jenkinsová, od
ktorej sme kupovali byt?“

„Hmm, Suzie?“

Adam nalistuje prvú stranu.

„H. Jenkinsová. Žeby dcéra?“ spýta sa Jenny.

„Neter.“

„Aha, takže si to už aj čítal?“

„Iba kúsok, milé decko.“

Jenny to prekvapí. Žeby mu predsa len začali konečne tikať biologické hodiny?

„Hm, H. Jenkinsová. Hannah, Heather, Holly?“

„Netuším, ale zistím to. Môžeš mrknúť zmluvy k bytu?“

Vyplestí na neho oči. Adam jej zamáva denníkom pred nosom. „Určite by sa potešila, keby sa jej po rokoch vrátil, nemyslíš? V zmluve bude na sto percent telefón alebo adresa jej tety.“

„Dobre, dobre, idem to pozrieť.“

„Jenny, počkaj... a kedy ideš k doktorke?“

„Budúcu stredu,“ odvrkne a zmizne za dverami.

15. marec 1997

Mamka dnes kričala do telefónu. Nechcela mi povedať na koho, ale myslím si, že na sestru Suzie. Už k nám nechodí tak často. Strašne mi chýba. Nemám sa s kým hrať. Včera s nami rase večeral

pán Applewhise. Nemám ho rada. Je čudný. Hlavu má holú a okrúhlu ako remiák a oči veľké ako sova. Trále si s sarkom čosi pri stole šepotali a spomínali na nejakú Bonnie. Mamka vyzerala dosť nahnevane. Dokonca jej prihorel koláč. Tak sa rozkričala aj na mňa a išli sme spať bez dezertu.

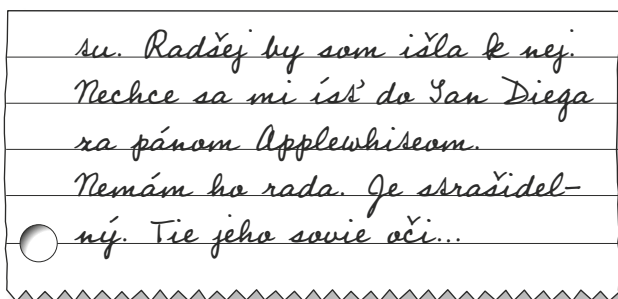
17. marec 1997

Dnes som veľmi plakala. Mamka mi zase nedovolila ísť za sestou Luxie. Nemôžem jej ani zavolať. Skúšala som so. Telefón je hluchý. Mamka s sarkom sa potom zase hádali. Mamka sa už dlho neusmiala. Už si ani nemaluje perly a nenosí perly. Páčila sa mi viac, keď sa obliekala do

farebných šias. Tarko si rase
obholil bradu. Keď som mu
povedala, že vyzerá srašne
smiešne, iba na mňa porrel
a odišiel do kuchyne. Včera
som ich počula, ako sa
rozprávajú o nejakej hvierde,
ktorá má prísť. Veľmi sa jej
boja, ale prečo? Ved' hvierdy
sú krásne! Aj Simkov sarko
odišiel na oblohu ako hvierda.
Levi král' je srašene super!

26. marec 1997

Nechce sa mi nikam ísť. Ča-
kajú ma vonku. Priniesli mi
nové tiele tenisky a čiernu
kombinéru. Mám si ju obliecť.
Vôbec sa mi nepáči. Nemám
rada čiernu. Na rukáve má
nakreslené smiešne slnko. Teta
Suzie by určite nakreslila
stokrás krajšie slnko ako sarko

Viac v denníku nie je. Hoci je v miestnosti príjemne, Adam má na rukách zimomriavky.

„Našla som to,“ ozve sa z obývačky.

„Hmm? Čože?“

„Mám tú adresu, ktorú si chcel.“

„Hneď som tam!“

* * *

Zaparkuje pred malým bungalovom. Zo sedadla spolujazdca vezme denník a zamieri k verande. Zaklopanie neostane dlho bez odozvy.

„Dobrý deň,“ prehodí prešedivená žena.

„Dobrý deň pani Jenkinsová, neviem či si pamätáte, som...“

„... pán Donovan, samozrejme, pamätám. Snáď je s bytom všetko v poriadku.“

„Nie, teda áno. Pomaly rekonštruujeme. Viete, chcem si všetko porobiť sám. Tak to ešte chvíľu potrvá.“

„Tak, teda, čo potrebujete?“

„Viete, pri výmene podlahy... Toto som pod ňou našiel.“

Pani Jenkinsová si nasadí okuliare a zadíva sa na kvetinkový zápisník. Povzdychne si.

„Jej denník! Kúpila som jej ho na šieste narodeniny.“

„Myslel som si, že by ste jej ho mohli dať. Určite sa poteší, keď zistí, že sa po toľkých rokoch našiel...“

„Pán Donovan, viete... nedáte si kávu?“ Adam prikývne a vojde dnu.

„Cukor, mlieko?“

„Čiernu bez cukru, vďaka.“

O chvíľu sa vo vzduchu vznáša vôňa pražených zŕn. Pani Jenkinsová sa došuchce so šálkami k stolu. Jej zdvorilostný úsmev na privítanie vystriedajú ovisnuté kútiky.

„Pán Donovan, hovorí vám niečo názov Nebeská brána?“

„Dvere, pred ktorými stojí Svätý Peter?“ uškrnie sa.

„Žiaľ, nie táto brána, ale tá... tá prekliata SEKTA!“

Adam stuhne. Uprene na ňu hľadí.

„Určite ste o nej počuli. I keď, vtedy ste mohli mať tak možno desať, pätnásť?“

„Počkať, myslíte tých UFO fanatikov?“

„Pre-presne, t-tak... Ten sviniar Applewhite. Zmanipuloval moju sestru, švagra a zopár ďalších slaboduchých. Nahuckal ich, že Zem treba opustiť skôr, než sa k nej priblíži Halleyho kométa. Vymyl im mozgy a presvedčil ich...“ zlomí sa jej hlas. Rozvzlyká sa.

Adam sa k nej načiahne a pohladí ju. Pani Jenkinsová si odchlipne z kávy a precedí pomedzi zuby:

„Presvedčil ich, že smrť im zabezpečí vstup k vyšším bytostiam. Že sa tak navrátia do svojho skutočného domova. Že za tou debilnou kométou letí vesmírna loď, na ktorú sa takto dostanú.“

„Masová samovražda,“ pošepne Adam. „Takže

vaša sestra a švagor sú... Ale, čo vaša neter? Je v poriadku?!“

„Keď do toho brloha vtrhli policajti, ešte žila. Ale to svinstvo, čo do nej napumpovali... Jej telíčko to nezvládlo. Pán Donovan, moja Hope zomrela spolu s nimi... ako posledná,“ padne mu do náručia a úplne sa tomu poddá.

* * *

Adam sa vráti domov až za tmy. Zaparkuje auto na príjazdovej ceste a zahľadí sa na hviezdnu oblohu. Pripomenie mu to scénu, ktorá by sa Hope určite páčila. Ide o pasáž z Levieho kráľa, kde sa malý Simba pýta otca, či budú navždy spolu.

„Teraz sa chodí domov?“ doberá si ho Jenny.

„Zarozprávali sme sa,“ pobožká ju na líce a privinie si ju k sebe. „A ty si sa kde túlala?“

„Bola som u mamy. A čo pani Jenkinsová? Po-tešila sa?“

„Bola dojatá. S Hope si boli veľmi blízke.“

„Aha! Takže Hope. Krásne meno.“

„Veru, krásne.“

„Počuj, nejaký si zvláštny. Mám sa o teba báť?“

„Čo by si povedala na to, keby sme sa tu na to vykašlali a kúpili si nejaký domček na predmestí, ako si vždy chcela?“

„Zbláznil si sa? Veď sme sa ešte len pred rokom nasťahovali a...“

„A čo? Chceš povedať, že si tu šťastná? A nehovorila ti náhodou aj doktorka, že zmenou prostredia môžu nočné besy úplne prestať?“

Za Jenny prehovorí jej mlčanie.

„No, tak vidíš,“ povie a privinie si ju k sebe ešte silnejšie.

„Ale načo nám bude dom? Veď tento byt je pre nás dvoch akurát.“

„Nie, nie je. Nebude,“ okamžite pocíti, ako sa mu jej srdce rozbúcha pod rukami, akoby dostala konskú dávku adrenalínu.

„Naozaj? Naozaj? Si si istý?“

„Ach, Jenny, som si viac ako istý. Budeme skvelí rodičia. *Hakuna matata!*“

Hnev svätého Antona

V zatuchnutej komnate buble medený kotlík a množstvo farebných skúmaviek. Opodiaľ sa hrbia dve postavy.

„Si si istý?“

„Som, pane!“

Muž v tunike prešívanej zlatými niťami a vykladanej drahými kameňmi sa však s odpoveďou len tak ľahko neuspokojí. Nedôverčivo si premeriava sklenený flakón. Prevaluje si ho v tlstých prstoch a krúti pritom hlavou. Napokon sa pohladí po vypasenom pupku a pozrie sa na bradatého starca.

„Už aj predtým si na mňa skúšal podobné finty. Prečo by som ťa tentokrát nemal rovno popraviť, hmm?“

Starca strasie. Povolí si prepotený golier a zapíšťi: „Milost! Pane, prosím zmilujte sa nad svojím biednym služobníkom!“ spína ruky a skrúca

sa v kúte ako červ. „Toto je čosi... úplne iné. Vyskúšané a oveľa jednoduchšie než premena kovu na zlato. Sľubujem!“

Gróf z neho nespúšťa oči. Páči sa mu, keď sa pred ním niekto plazí. Uškrnie sa a sponedá ho teda ďalej: „A čo je to za čertovinu? Nejaká zázračná bylina?“

„Nie, nie, práve naopak. Je to huba. Obyčajná huba, pane, ale dokáže mocné veci. Má veľá mien. V našich kruhoch jej však hovoríme hnev svätého Antona.“

„Pche, vo vašich kruhoch!“ precedí zhnusené. „Banda obyčajných pochlebovačov a šlen-driánov! To ste všetci do jedného! Svine nenažrané bosorácke!“

Starec sa na svojho pána neodvážá ani len pozrieť. Prestupuje na mieste so sklopenými ušami a mlčí.

„Hmm, také malé čudo,“ gróf nadvihne fľaštičku k plápolajúcej fakli a ešte raz si ju starostlivo poprezerá. „Ach, do pekla aj s tebou! Dobre teda, dám ti ešte jednu príležitosť. Pusť sa do práce! Už aj!“

„Ďakujem pane, ďakujem. Nesklamem vás!“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Beštiár.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.